

Kies voor elkaar

Van dezelfde auteur

Kies voor mij

Kies voor ons

Kies voor haar

Kies voor hem

Kies VOOR ELKAAR

Stefanie Van Mol

Kies voor elkaar
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing

Auteur: Stefanie van Mol

Omslagontwerp: Stefanie van Mol

Tekstredactie: Jen Minkman

ISBN: 9789492585240

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I love you not only for who you are,
I love you for who I become when I'm with you.

Proloog

4 jaar eerder

Lize

‘Nog een laatste keer,’ zegt de vroedvrouw. ‘Je kunt het, Lize, ze is er bijna.’

Iets meer dan vijf uur geleden is de bevalling begonnen, en nu sta ik op het punt om mijn dochter op de wereld te zetten. Maar buiten de gynaecoloog en de vroedvrouw is er niemand bij me. Mijn moeder wilde me wel bijstaan, maar ik wilde dit alleen doen. Net zoals ik alles vanaf nu zal moeten doen. Alleen.

Met het laatste beetje kracht dat ik nog over heb, pers ik zo hard als ik kan. Ik grijp mijn benen vast en duw uit alle macht met mijn voeten in de beugels. Als ik niet meer kan, val ik uitgeput terug naar achteren. En dat is wan-

neer ik het hoor: de allereerste schreeuwttjes van mijn dochter. Slechts enkele tellen later legt de verpleegster het kleine wezentje op mijn buik.

Ik open mijn ogen en kan mijn tranen niet bedwingen. Het voelt zo onwerkelijk. Na al die maanden in mijn buik is ze nu hier bij mij. Kan ik haar aanraken, haar voelen, haar ruiken. Ze huult de longen uit haar lijf. Wat ziet ze er breekbaar uit. Heel voorzichtig til ik haar op en neem haar in mijn armen. Ze stopt bijna meteen met huilen, alsof er direct een connectie tussen ons is en ze weet wie ik ben.

Ik breng haar nog iets dichters naar me toe en fluister zachtjes in haar oor: 'Jij en ik, meid; vanaf nu is het jij en ik.'

1.

Tim

Ik draai de sleutel in het contact om. Zodra de motor stilvalt, is het oorverdovend stil. Heel even blijf ik gewoon in de auto zitten, genietend van die stilte. Na een hele reeks concerten hebben we nu een paar maanden vrij en ik geniet van de rust om me heen. Mijn blik dwaalt over de voortuin van mijn huis. Ik neem elk klein detail in me op. Het gazon, de brievenbus, het paadje naar de voordeur. Ondanks het feit dat ik niet vaak thuis ben, voelt dit toch aan als mijn huis.

Na het eerste grote succes van Full Moon wist ik meteen dat ik mijn geld niet zou uitgeven aan een dure sportauto, wat de meeste andere leden wel deden. Ik stak mijn geld liever in dit huis. Toen ik op een dag van mijn

ouderlijk huis naar de repetitie reed, zag ik hier het bordje *te koop* hangen en wist ik het meteen: dit zou mijn huis worden. Het huis had alles wat ik zocht.

Ik stap uit mijn oude Range Rover. Hij doet het nog steeds perfect, dus ik heb nooit de noodzaak gezien om een nieuwe wagen te kopen. Ik haal mijn sporttas uit de kofferbak en sluit hem weer. De richtingaanwijzers knipperen even als ik de auto op slot doe en naar de voordeur loop. Ik haal de sleutelbos uit mijn broekzak en open de voordeur.

Zodra ik binnenstap, word ik opnieuw overvallen door dat vertrouwde gevoel dat ik ook de eerste keer dat ik hier binnenstapte had. De grote hal is open, licht en voelt warm aan. Dankzij het domoticasysteem dat ik heb laten installeren bij de renovatie kan ik de verwarming van op afstand regelen. Geen overbodige luxe als je zo vaak van huis bent en dus niet altijd kunt voorspellen wanneer je thuis komt.

Ik draai me om naar het alarmsysteem om het uit te schakelen, maar schrik als ik zie dat het al uit staat. Ik weet zeker dat ik het heb ingeschakeld toen ik hier de laatste keer was. Zou één van mijn broers hier zijn? Of misschien mijn zus met haar kroost?

Ik hang mijn sleutelbos aan het haakje dat ik daar speciaal voor heb, gooi mijn sporttas op de grond en ga op verkenning. Het zou niet de eerste keer zijn dat één van mijn broers hierheen komt als ik niet thuis ben. Ze hebben allemaal een sleutel en kennen de code van het alarm. De reden dat ze hier allemaal graag komen, is omdat ik bij de renovatie niet alleen het hele huis heb aangepakt; ik heb ook een zwembad laten aanleggen.

Achteraan het huis heb ik een volledige aanbouw laten maken met een binnenzwembad en een fitnessruimte met sauna en jacuzzi. Aangezien ik toch weinig thuis ben, vind ik het zonde als het verder niet gebruikt wordt, dus heb ik vorig jaar mijn drie broers en mijn zus een sleutel gegeven om hier te allen tijde binnen te kunnen komen. Zo kunnen ze er tijdens mijn afwezigheid ook plezier van hebben.

Natuurlijk maken ze daar gretig gebruik van. Zeker mijn zus. Met haar drie kleine kinderen is het hier een paradijs voor een middagje zwemplezier. Ik open de deur die naar het zwembad leidt en word overvallen door de warmte van de ruimte en de geur van chloor. Er is niemand te bespeuren in het zwembad, maar het licht brandt en er ligt wel een handdoek op één van de ligstoelen, dus er is zeker iemand.

Ik loop verder naar de fitnessruimte en als ik de deur opendoe, zie ik dat het licht van de sauna brandt.

‘Hallo?’

Degene die in de sauna zit, moet me duidelijk gehoord hebben, want ik zie beweging door het kleine raampje, maar als de deur van de cabine opengaat, ben ik niet voorbereid op wie er voor me staat. Niet gewóón voor me staat: ze is poedelnaakt.

‘Wat doe jij hier in hemelsnaam?’

‘Jij ook een goeiemiddag,’ antwoordt ze bits.

‘Vanessa, wat doe je hier en wie heeft je in hemelsnaam binnengelaten?’

‘Is dat de manier hoe jij je verloofde begroet nadat we elkaar weken niet gezien hebben?’

Fuck; het vredige gevoel dat ik had bij thuiskomst is op slag verdwenen. In plaats daarvan voel ik nu een bonkende pijn net boven mijn ogen. Het maakt niet uit hoeveel keer ik het haar al gezegd heb: ze lijkt niet te snappen dat ze hier niet meer welkom is. Ik weet niet wat ik moet doen om haar duidelijk te maken dat wat er ook tussen ons was, nu voorbij is. Ik heb geen zin meer in haar manipulerende spelletjes, dus besluit ik om er niet op in te gaan.

‘Wie heeft jou hier binnengelaten?’

Gelukkig heeft ze het fatsoen om ondertussen een handdoek om haar lichaam te doen. Op die manier hoeft ik haar tenminste niet meer naakt te trotseren.

‘Ik heb de sleutel van je zus geleend en er eentje laten bijmaken. Ik had geen andere keus; jij hebt mijn sleutel afgepakt en bent op tournee vertrokken. Hoe moest ik anders in ons huis binnenkomen?’

In mijn hoofd tel ik tot drie en adem een paar keer langzaam in en uit om de kokende woede tot bedaren te brengen. ‘Dus mijn zus heeft jou haar sleutel geleend om er eentje bij te laten maken?’

Ze kan zeggen wat ze wil, mijn zus zou dat nooit doen. Zij weet hoe ik over Vanessa denk en zou me altijd eerst gevraagd hebben voor ze een sleutel zou laten bijmaken. Maar ik ken Vanessa en haar leugens ondertussen goed genoeg om ze te doorzien.

Ze rolt met haar ogen naar me; nog zoiets dat ik altijd al haatte. ‘Geleend, even uit haar handtas gehaald, wat maakt het uit,’ zegt ze, terwijl ze onverschillig haar schouders ophaalt. Ze zet haar handen in haar zij en kijkt

me aan. 'Zou je je verloofde niet eens een welkom-thuis-kus geven, in plaats van zo tegen me te schreeuwen?'

Ik knijp mijn handen tot vuisten en probeer mezelf eraan te herinneren dat ik ooit van haar gehouden heb, hoewel ik me nu totaal niet meer kan voorstellen waarom.

'Vanessa, dit is mijn huis en je bent mijn verloofde niet; ik dacht dat ik dat al duidelijk had gemaakt?'

Opnieuw haalt ze onverschillig haar schouders op. 'Ik dacht dat je je ondertussen wel bedacht zou hebben. Zo gaat het altijd: je maakt het uit en dan besef je dat je niet zonder me kunt. Ik ben alleen een beetje op de zaken vooruit gelopen.'

Ik zucht verslagen. Ik denk niet dat ik ooit tot in dat koppige hoofd van haar zal doordringen. Dit was echt de laatste keer.

'Wat er ook tussen ons was is nu voorbij, Vanessa. Het wordt tijd dat je de draad van je leven weer oppakt. Ik weet zeker dat er mannen voor jou in de rij staan, maar ik hoor daar niet meer bij.'

Ik kijk op mijn horloge. Het is ondertussen al bijna avond. Hoewel ik een rustig avondje op de bank gepland had, lijkt het me beter om ergens uit eten te gaan. 'Ik ga nu ergens wat eten. Als ik weer thuis kom, wil ik dat jij en alle spullen die hier nog van jou staan, verdwenen zijn. Begrepen?'

Haar mond vertrekt tot een kleine, vlakke streep en haar ogen spuwen vuur naar me.

'Hier ga je nog spijt van krijgen!' gilt ze.

Deze keer grijns ik naar haar. 'Dat betwijfel ik.' Ik draai me al om, niet in de stemming voor één van haar

gilpartijen. 'Vergeet de deur niet dicht te doen als je vertrekt en laat de sleutel die je nog hebt achter aan het haakje. Ik wil je hier nooit meer zien, Vanessa. Nooit. Meer.'

Dat is het enige wat ik haar nog te zeggen heb. Ik kan alleen maar hopen dat de boodschap deze keer wel duidelijk genoeg is en dat ze verdwenen is tegen de tijd dat ik thuiskom.

Na mijn ongelukkige ontmoeting met Vanessa besluit ik dat ik geen zin heb om na het eten al naar huis terug te gaan. Ik betaal de rekening en stap dan naar buiten. De zon is inmiddels verdwenen en ik wandel de koude nacht in richting mijn auto. Ook al is het bijna lente, het is nog behoorlijk koud buiten. Ik trek de rits van mijn jas iets omhoog en steek mijn handen in mijn zakken terwijl ik naar mijn auto loop.

De stad waar ik woon ziet er al jaren hetzelfde uit; net zoals toen ik hier mijn jeugd beleefde. Ik ben hier opgegroeid en alles hier draagt herinneringen. De stoeprand waar ik op gevallen ben toen ik hier voor het eerst met mijn BMX fietste. Ik heb nog steeds een lelijk litteken op mijn scheenbeen, aangezien ik me stoer wilde voordoen tegenover mijn broers en de wond dus niet liet verzorgen door mijn moeder. Het stadspark waar ik en mijn broers uren doorbrachten met spelen en ravotten.

Ik herinner me nog toen we mijn zus voor het eerst met een vriendje in het park zagen zoenen. Mijn broers gingen volledig uit hun dak en ik denk niet dat ze die kerel ooit nog terug heeft gezien. Misschien maar beter ook; iemand die zo snel schrikt kun je maar beter kwijt zijn.

Wat mis ik de tijd dat we een hechte band hadden. Door het hele voorval met Vanessa is onze familieband niet meer wat hij geweest is. Vanessa is de dochter van mijn vaders zakenpartner in zijn advocatenbureau. Sinds ik besloten heb dat ik niets meer met haar te maken wil hebben, is de relatie tussen mijn vader en zijn partner op het kantoor enorm verziekt, en hij verwijt mij dat ik niet meer gevochten heb voor de relatie tussen mij en Vanessa.

Laat me iets duidelijk maken: in het begin was ze heel aardig. Ze zag er goed uit, had een leuk karakter en toen onze ouders ons aan elkaar voorstelden, was er meteen een vonk die oversprong. Maar een tijdje later veranderde ze in een jaloers monster. Ze stalkte me terwijl ik op tournee was, verzamelde foto's van mij en fans en beschuldigde me heel de tijd van overspel. Hoe vaak ik haar ook duidelijk maakte dat ik haar nooit zou bedriegen, ze ging elke keer door het lint als mijn foto ergens in een roddelblaadje verscheen.

Ze ging zo ver dat ze me liet kiezen: voor haar of voor Full Moon. Maar wat Vanessa niet begrijpt is dat ik te hard gewerkt heb om met Full Moon te komen waar we nu zijn. En dat zou ik nooit, voor niemand, opgeven... en zeker niet voor haar.

Als ik bij mijn auto aankom, stap ik in en begin een beetje doelloos rond te rijden. Uiteindelijk stop ik bij een cafeetje aan de rand van de stad. Op het bord staat in gouden letters de naam: Limits. Toen ik hier een halfjaar geleden voor het laatst kwam, was dit café er nog niet, dus ik ben wel benieuwd.

Bij het binnenkomen schrik ik op van de portier. Welk café heeft er nu een portier? Hij geeft me een vriendelijk knikje als ik hem voorbij loop. Als ik eenmaal echt binnen ben, word ik overvallen door wat ik allemaal zie. Blijkbaar is dit helemaal geen café: het is een stripteasebar. Was ik dan eerder zo verdwaasd dat me dat niet eens is opgevallen?

Het hele interieur heeft een lounge-look. Overal zijn aparte hoekjes gecreëerd met witte loungestoelen. Midden in de ruimte staat een podium met daarop een danspaal. Momenteel hangt er een blonde dame aan de paal met alleen nog een rode string aan. Haar volle, ronde borsten wiebelen op en neer als ze rond de paal draait.

Het is niet de eerste keer dat ik in een stripteasebar kom, maar deze is toch anders dan die waar ik al geweest ben. Aangezien ik nog geen zin heb om naar huis te gaan, besluit ik toch even iets te drinken aan de bar. Misschien is dit wel het verzetje dat ik nodig heb.

Ik begeef me richting de bar en ga zitten op een van de barkrukken. Ik wil net mijn hand opsteken naar de barman, als ik achter me iemand hoor roepen: 'Pas op!'

Ik wil me omdraaien om te kijken wat er aan de hand is, als ik ineens een dienblad met drankjes over me heen krijg. De koude vloeistof loopt over mijn nek en rug en de glazen kletteren om me heen op de grond, net als het

dienblad. Fijn. Net wat ik nodig had om deze dag beter te maken.

‘Oh nee, oh sorry, ik struikelde en...’

Als ik me omdraai en oog in oog sta met de serveerster, besterven alle woorden me op de lippen... en op de haren.

Mijn hart begint als een razende te kloppen en ik kijk in de meest helderblauwe ogen die ik ooit gezien heb. Mijn hele lichaam wordt overvallen door een gevoel dat ik nog nooit eerder gehad heb.

Zo snel als die gevoelens in me opkomen, zo snel duw ik ze weer terug naar beneden. Ik ben nog niet vergeten wat Vanessa me allemaal heeft aangedaan en ik ben absoluut niet op zoek naar een vervangster. Mijn hoofd snapt het, maar aan de snelheid van mijn hartslag te voelen, lijkt mijn hart niet te luisteren.

2.

Lize

Alsof ik niet al een rotdag had, moest ik zonodig met mijn klunzige voeten struikelen. Als de rug van de kerel waar ik de drankjes overheen gooide enige indicatie is van zijn kracht, kan ik maar beter hopen dat hij zich niet te kwaad maakt. Er is geen kans ter wereld dat ik tegen hem op kan. Zijn ondertussen kletsnatte T-shirt zorgt ervoor dat ik er doorheen kan kijken en zijn immense spierbundels zie. En als ik me niet vergis, zie ik ook een paar tattoos erdoorheen schijnen, maar ik ben teveel in paniek om me daar door te laten afleiden.

Ik ben nog volop bezig verontschuldigen tegen hem te prevelen als hij zich omdraait en ik oog in oog kom te staan met zonder twijfel de meest intens groene

ogen die ik ooit gezien heb. Niet alleen zijn ze heel opvallend, ze bestuderen ook elke centimeter van mijn gezicht. Alle woorden die ik wilde zeggen, blijven steken in mijn keel en het voelt of wij de enige twee overgebleven personen zijn in de bar. Iets aan zijn gezicht komt me bekend voor, maar ik ben er zeker van dat ik het me nog wel zou herinneren als ik hem al eerder gezien had.

Even zie ik iets flitsen in zijn ogen, maar wat het ook was, hij duwt die emotie snel weer naar de achtergrond. In mijn ooghoek zie ik Jack op ons afkomen. Hij is de baas van Limits en de donkere uitdrukking op zijn gezicht voorspelt niet veel goeds. Shitterdeshit!

‘Wat is hier aan de hand?’

‘Het spijt me, meneer, ik struikelde.’

De afkeurende blik in zijn ogen, het schudden met zijn hoofd; alles aan hem straalt de woede uit die hij voelt. Gelukkig houdt hij zich in terwijl de klant erbij staat, maar ik weet zeker dat dat straks niet het geval zal zijn. Hij keert me de rug toe en draait zich om naar de klant.

‘Het spijt me heel erg; het spreekt voor zich dat alle drankjes deze avond op kosten van de zaak zijn, meneer eh....’

‘Zeg maar Tim.’

Hij steekt zijn hand uit naar Jack en gelukkig ziet hij er niet al te kwaad uit. Zijn blik is nog steeds op mij gericht in plaats van op Jack en ik zie de vragende blik in zijn ogen. Het is de blik die alle klanten op mij richten. Ze vragen zich af wanneer ik ingepland sta voor een stripact, maar dat zal nooit gebeuren. Ik werk hier nu drie maanden, en hoe vaak Jack me ook al gevraagd heeft om

het te doen, ik weiger het. De laatste tijd wordt de stemming van Jack steeds grimmiger als ik weiger om het podium te betreden. Gelukkig is er nog steeds een tekort aan serveersters en laat hij me elke avond de klanten bedienen in plaats van te dansen.

Ik ben hier alleen om geld bij te verdienen. Mijn stiefvader slaagt er elke keer in om in de problemen te komen en in plaats van dat als een volwassen man op te lossen, kiest hij telkens voor de makkelijkste uitweg. Sinds de dag dat hij bij mijn moeder is ingetrokken heeft hij niet meer gewerkt. In het begin zorgde mijn moeder voor alles, maar toen ze door een zware val arbeidsongeschikt werd, begonnen de problemen pas echt.

Eerst woonde ik nog thuis en zorgde ik voor alles. Ik pendelde tussen twee banen in om alles te betalen. Niet voor mijn stiefvader, maar wel voor mijn moeder. En toen leerde ik Kevin kennen. Hij kwam elke avond koffie drinken in de tearoom waar ik toen werkte. We raakten aan de praat en het ene leidde tot het andere.

We gingen vrij snel samenwonen, en ondanks dat ik niet meer thuis woonde, zorgde ik er nog steeds voor dat mijn moeder niets tekort kwam. Het beetje geld dat ik kon missen, gaf ik aan haar, zodat ze er toch in slaagde de huur te betalen en eten te kopen.

Alles leek eindelijk de juiste kant op te gaan, tot Kevin ziek werd. Het begon met een nare hoest, maar na amper twee maanden tijd was hij dood. Longkanker. Toen ik twee weken na zijn overlijden ontdekte dat ik zwanger was, was ik ten einde raad. Mijn hele wereld stond op zijn kop. Ik had opeens nog een extra wezentje dat van mij afhankelijk zou zijn.

Twee weken lang heb ik me gewenteld in verdriet; tot ik voor het eerst naar de gynaecoloog ging en het hartje hoorde kloppen. Op dat moment werd het me opeens duidelijk dat er een levend wezentje in mijn buik groeide. Ik heb geprobeerd zo lang mogelijk te blijven werken en dat is me uiteindelijk gelukt. Ik heb kunnen werken tot een paar dagen voor de bevalling.

Ashley kwam luid schreeuwend de wereld in en heeft sindsdien mijn hele leven veranderd. Na een paar maanden begon ik weer te werken, terwijl mijn moeder op Ashley paste. Ik pendel nog steeds tussen twee baantjes om alle kosten te dragen en mijn moeder te ondersteunen. Ashley en ik wonen nog steeds in het kleine studiootje dat ik met Kevin samen deelde, op loopafstand van het huis van mijn moeder. Het zou makkelijker zijn als ik thuis ging wonen, maar mijn stiefvader en ik kunnen het nog steeds niet met elkaar vinden.

Mijn gedachten schieten terug naar het heden als ik Jack met Tim hoor praten.

‘Hier is mijn visitekaartje; ik sta erop dat je de rekening van de stomerij naar mij opstuurt.’

Hij overhandigt het kaartje. Tim kijkt voor het eerst van mij weg en staart naar Jack. Die frons zijn wenkbrauwen en kijkt Tim onderzoekend aan.

‘Je komt me bekend voor; hebben we elkaar al eerder ontmoet?’

Tim doet een stap achteruit. ‘Nee, we hebben elkaar nog niet ontmoet.’

Jacks ogen worden groot. ‘Wacht eens, ik weet waar ik jou van ken... Jij bent de bassist van die rockband... Hoe

heten ze ook al weer? Full Moon, ja, dat is het. Holy shit, een beroemdheid in mijn bar en deze kluns hier gooit een dienblad met glazen over je heen! Het spijt me oprecht.'

Full Moon.

Bij het horen van die naam gaat er meteen een belletje rinkelen in mijn hoofd. Natuurlijk heb ik al van hen gehoord; hoe kan het ook anders? Ze zijn op dit moment de meest populaire band van het land.

Ik neem Tim nogmaals in me op. Zijn gespierde armen, zijn brede schouders... Hij heeft een hoekige kin waar een lichte stoppelbaard op te zien is. Hoe zou het zijn om die te voelen schuren tegen de binnenkant van mijn dijen?

Oh mijn God, waar komt dat idee opeens vandaan? Ik voel mijn wangen warm worden van het idee, en misschien verbeeld ik het me, maar ik zie zijn mond opkrullen in een grijns, alsof hij doorheeft waar ik aan denk. Als mijn blik verder omhoog gaat en onze ogen elkaar vinden, weet ik wel zeker dat hij het doorheeft. Hij geeft me een knipoog, waardoor mijn wangen nog meer gaan gloeien.

Jack draait zich naar me om.

'Lize, kan ik je even spreken in mijn kantoor?'

Hij staat nu met zijn rug naar Tim toe. Hij houdt zijn stem beheerst maar ik zie aan zijn ogen dat het geen leuk gesprek gaat worden. Hij gaat me ontslaan, dat kun je gewoon op zijn gezicht lezen. De buitenwereld merkt het misschien niet op, maar de afgelopen drie maanden ben ik er erg goed in geworden om te zien wanneer hij woest is onder zijn koele uiterlijk, en dat is exact wat er nu aan de hand is. Zijn stem klinkt vriendelijk, maar zijn ogen

zijn ijskoud. Nou, er is maar één manier om erachter te komen wat hij wil.

Ik richt me nog een laatste keer tot Tim. 'Nogmaals mijn excuses, meneer. Het was niet mijn bedoeling.'

Hij kijkt ongerust van mij naar Jack, maar Jack grijpt me bij mijn bovenarm en begint richting zijn kantoor te lopen. Hij sleurt me zo snel mee dat ik hem amper kan bijhouden. Ik heb hem al vanaf het begin duidelijk gemaakt dat die hoge hakken niet gemaakt zijn om drankjes op te serveren, maar het enige wat hij daarop zei was dat ze deel uitmaakten van het 'uniform' en dat ik er maar aan moest wennen.

De rest van het uniform is niet veel beter. Het korte rokje dat we moeten dragen, bedekt amper mijn kont. Ik heb nu eenmaal geen modellenmaten en de eerste avond toen ik de outfit zag, heeft het me alle moeite gekost om niet gillend terug naar huis te rennen. Maar elke keer als ik mezelf in dat korte rokje zie, bedenk ik me hoe slecht mijn financiën er voor staan en zie ik het lieve snoetje van mijn dochter voor me. Dus verbijt ik elke avond de vernederende gevoelens en trek het uniform aan.

Als we de gang ingaan richting Jacks kantoor, neemt zijn grip op mijn arm toe. Ik weet nu al zeker dat ik morgen blauwe plekken zal hebben. Als we zijn kantoor binnengaan, geeft hij me een duw waardoor ik op de bank beland die tegen de muur van zijn kantoor staat. Hij gooit de deur met een knal dicht en begint te ijsberen over het afgesleten tapijt.

Ik heb geleerd om niets te zeggen tot hij iets vraagt. Jack is niet bepaald de meest geduldige persoon en ik kan

je vertellen dat mijn klunzige voeten me al meer dan eens in de problemen hebben gebracht.

‘Waar zat je met je hoofd, Lize?’ briest Jack.

Hij plaatst zijn handen aan weerszijden van mij op de bank, waardoor ik gevangen zit tussen zijn armen. Zijn moordende blik is zo dichtbij dat ik zijn woede bijna letterlijk voel knetteren. Aan zijn adem te ruiken heeft hij deze avond ook al whisky genuttigd en dat maakt hem des te gevaarlijker.

‘Het spijt me, Jack. Ik had een vol dienblad vast voor het vrijgezellenfeest achterin de zaal en ik struikelde. Het was niet mijn bedoeling.’

Het geluid van zijn minachtende lach vult de ruimte van zijn kantoor. ‘Natuurlijk struikelde je; en dan nog wel over de bassist van Full Moon. Heb je enig idee wat voor slechte reclame dat is voor mij? Je mag van geluk spreken dat hij blijkbaar niet kwaad werd.’

‘Zoals ik al zei, het was per ongeluk.’

Jack gaat overeind staan en zet zijn handen op zijn heupen. De blik die in zijn ogen verschijnt, staat me helemaal niet aan.

‘Ik heb al een idee hoe je de schade kunt vergoeden.’

Mijn blik schiet omhoog. In mijn hoofd maak ik allerlei rekensommetjes, maar hoe erg ik het ook probeer, ik weet nu al dat ik geen reservefonds heb. Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Jack grijnst, want hij weet dat hij me heeft waar hij wil. Hij kent de situatie waarin ik zit en grijpt elke gelegenheid aan om dat te misbruiken.

Hij stapt naar zijn bureau en haalt zijn zwarte agenda tevoorschijn. Het is het gevreesde 'schriftje' waar mijn naam nog geen enkele keer in heeft gestaan.

'Voor de rest van de week plan ik je in op het podium.' Hij slaat een bladzijde om in de agenda en het geluid klinkt oorverdovend in mijn oren, ook al is het in werkelijkheid nauwelijks hoorbaar. 'Morgen om elf uur kun je voor het eerst op. Dan kun je rustig beginnen voor je eerste keer.'

Ik sta op van de bank en loop op wankelende voeten richting zijn bureau. 'Je wéét dat ik dat podium niet op ga, Jack. Er moet toch een andere manier zijn om je terug te betalen. Bezorg me de rekening van de stomerij, dan betaal ik die.'

Jack klakt een paar keer met zijn tong, legt zijn pen neer op het bureau en komt op me af. Met elke stap die hij dichterbij komt, twijfel ik meer wat ik moet doen. Hoeveel moeite het me ook kost, ik blijf staan. Als ik achteruit deins, geeft hem dat meer macht en dat is het laatste wat ik wil. Dus ook al gaat mijn hart als een razende tekeer, ik geef geen krimp. Als Jack uiteindelijk voor me staat, zie ik een blik in zijn ogen die ik nog nooit eerder heb gezien. Zijn hand gaat omhoog en ik verwacht dat hij me zal slaan, waardoor ik achteruitdeins.

'Ssssst, je hoeft niet bang te zijn, Lize.'

In plaats van me te slaan, streelt hij met zijn hand over mijn wang. Ik weet niet wat ik erger zou vinden: als hij me zou slaan of datgene wat hij nu doet. Ik knijp mijn ogen dicht zodat ik hem niet langer hoef aan te kijken. Ik voel zijn neus over mijn wang strelen. Alles in mij schreeuwt dat ik moet wegrennen. Al vanaf het begin had